

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2014. Pünkösöd hava

"Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim, úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig."

(ApCsel. 1,8)

Krisztus nem hagyott kétséget afelől, hogy követőit ki fogja szolgáltatni. Mikor tanítványait készíti küldetésükre, leginkább a tanúskodás kényszerhelyzeteit idézi. Aki Őt követi, osztozik az Ő sorsában: „*Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy tanúbizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.*” – mondja Pilátusnak a döntő órán. (Jn 18:37)

Az ember nem szereti az igazságot, ezért rendre összekeveri az információval, s máris kiabálja: a pusztá tényekkel vissza szoktak élni. Tetteti, hogy szabadságát félti, s állítja váltig, hogy az igazságot a hatalmaskodók akarják tudni, hogy uralkodhassanak felettünk. Társul hívja a hivatásos kételkedőt, s miközben hamisságokra adja magát, vállvonogatva kérdezi: ugyan, mi az igazság?! Az ember nem szereti az igazságot, mert nem szereti Istent.

Tanúim lesztek, mondja Krisztus követőinek, s ez nem egy lehetőség a sok közül a Krisztus-követésben, hanem elkötelező parancs, feltétlenség. Aki Krisztusra tekint, bizalmát csak belé veti, átadja magát, az Krisztus tanújává lesz. Perbe vonják, de legkevésbé sem az igazságot kérik rajta számon, hanem azt, hogy tanúsítja az igazságot, hogy nem elfogulatlan, hanem szereti az igazságot, és gyűlöli a hamisságot. Nem elvont vitához kérik szakértőnek, hogy mérlegeljük tudósítását, hanem perbe idézik: bár tanú, de máris vádlott, mert szereti Istent. Cinkosok törvénykeznek fölötte – s évezredek hazugságait szórják rá, hosszú lista gyűlt már –, de mindegyre ugyanaz a tét: igazolni az embert az igazolhatatlanban, sosem szembesülni, hogy a létrontásban stréberkedünk.

Mi dolog hát, harsogják a hazugság mesterei (Jób 13:4), hogy miközben mohón sajátítjuk el a káromlás, a lázadás, a másítás, a visszavonás politechnikáját, aközben mindegyre szépségben, engedelmisségben, egyenességben és gyógyításban tárul az igazság?! Mi dolog a kegyelem? Mi dolog az üdvösség?

Tanúim lesztek – velem lesztek. A tanú helyzete kiváltságos és egyben veszedelmes – amit látott vagy hallott, amit tapasztalt, azt a maga nézőpontja, tapasztalata szerint köteles előadni. Amit ő tud, aligha lehet tudása másnak – ezért korlátozott tudás. Legalább két tanú kell – mondja a régi törvény e korlátosság miatt. Krisztus követője azonban nem pusztán arról tanúskodik, amit látott, hallott, tapasztalt, nem élményéről szól, hanem az életéről – s az élete nem ténnyé merevedett múlt, nem egy lezárt esemény mozzanata, hanem életfolytatás. A Krisztus tanúja tettes, ez a tanú párttűző, mert követi az igazságot, mert másféle életet él, s mikor Krisztusról tanúskodik, magáról is szól. *„Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere”* (Lukács 6:40). A tanú nevét adja a Krisztus nevéhez. Igaz, nem az ő élete a bizonyíték, de bizonyítéka van rá, hogy az ő élete már hordozza az igazság reményét, hogy ahol Krisztus van, ott leszünk mi is. A Krisztus tanúja szereti az igazságot, mert szereti Istent.

Tanúim lesztek – veletek lesztek. Krisztus kiszolgáltatja követőit, s szolgál nekik. Pártfogót küld. Az igazság Lélekét – aki *„mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében”* (János 16:8). Ez a Lélek a tanú mellé áll, ki vádlott. Ez a Lélek a tanítvány mellé áll, kiből kifogytak a szavak. Ez a Lélek a megriasztott lélek mellé áll, ki már imádkozni sem tud. Ez a Lélek újat teremt ott, ahol mindent megemésztett a gonosz. Ez a Lélek megfeddi a világot – megvigasztalja a hívőt. Ez a Lélek összezavarja az önbíráskodás trónusára kapaszkodó ember nyelvét, és szólja minden népnek a maga nyelvén az isteni szeretet ítéletét. Ez a Lélek zúgó széllel zendül, hozzánk zendül, oltalmaz, s pártunkat fogja a Krisztus pártján. Ez a Lélek Szentlélek.

Tanúim lesztek – mondja Krisztus –, velem lesztek, és én veletek lesztek. A Lélek-csoda boldog nyitás: a tanú immár nem kiszolgáltatott, hanem maga is szolgál – az élet beszédével. Áldott Pünkösödöt!

Bogárdi Szabó István püspök pünkösdi meditációja

Túrmezei Erzsébet: Átragyog-e rajtunk?

Benéz a nap a templomablakon.
Átragyog a színesruhájú tizenkét férfialakon.
Tarka foltokat vet a padsorokra,
s a kisleány édesanyja mellett.
Az nézi egy ideig álmélkodva
a szép mozaik templomablakot,
a tizenkét sugárzó alakot.
Aztán kérdez, legrosszabbkor talán.
Meggörget: „Kik azok, édesanyám?”

Tart még az igehirdetés. Édesanyja csak arra figyel.
S a kis kérdezőt sűgva, hirtelen
egyetlen szóval csendesíti el: „Keresztyének!”
S hangzik tovább a prédikáció,
szól az orgona, zeng az ének.

x

„Gyerekek!” – vetődik fel hittanórán
néhány nap múlva váratlan a kérdés:
„Milyen emberek a keresztyének?
Ki mondja meg nekem?”
S a kis csapat nagy igyekezettel tör a fejét a feleleten.

Aztán egy kisleány jelentkezik.
– Tanítója ilyen feleletet
egyhamar újra aligha kap. –
„A keresztyének olyan emberek, akiken átsűt a nap!”

Milyen gyermeki, igaz felelet!
Lehet-e annál drágább feladat,
minthogy rajtad, rajtam, mindegyikünkön
átsűssön-ragyogjon a Nap?!
Átragyogjon sötét világba,
és beragyogjon sötét szíveket!
Nem, ennél szebb feladat nem lehet!

Kísérjen hát egyre a kérdés tovatűnő évek alatt:
átragyog-e, átsűt-e rajtad,
átragyog-e rajtam a Nap?!

Jubiláns konfirmálók ünnepi istentisztelete – 2014. május 25.

Idén május 25-én tartottuk, immár 3. alkalommal a jubiléum konfirmálók találkozóját. Nagy öröm volt látni azt, hogy az 5-10-20-25-30-50-60 éves fogadalmat tett Testvérek közül sokan elfogadták meghívásunkat. Az ünneplők közül 3-an is tollat ragadtak, hogy hálaadó visszaemlékezéseiket, köszöntő szavaikat, szeretetteljes jókívánságaikat papírra vessék. Kérjük, fogadják ezt tőlük szeretettel.

Kedves jubiláló, konfirmált Testvéreim!

Mikor erre a köszöntőre készültem gondolatban már hetekkel ezelőtt, még nem is sejtettem, hogy már a megszólítás is ilyen fejtörést fog okozni. Sok gondolat, emlék kavargott fejemben. Miről is szólhatnék én itt, most? Hiszen vagyunk itt a 18 évesektől egészen 73 éves korúakig is. Aztán, azért hamar rájöttem miben vagyunk azonosak, összekapcsoltak. Abban, hogy mindannyian fogadalmat tettünk egykor, mikor konfirmáltunk és most is eljöttünk, hogy ezt a fogadalmat megerősítsük.

Egy bibliai igé jött elő gondolataimban a köszöntőre való készülődésemben. Egy kérdés és egy válasz. A választ, ha feltekintünk a jobb oldali Mózes szék felett levő írásra, máris láthatjuk. Péter szavai ezek. Jézus egy kérdése előzi meg ezt, melyet a szűkebb tanítványi körhöz intéz, mikor szavait keménynek ítélik, és sokan nem hallgatják tovább őt. „*Vajon ti is el akartok-é menni?*” – kérdi Jézus.

Sok emlékem jutott eszembe a konfirmálásom óta eltelt 25 évből. Hányszor akartam én is másfelé indulni. Milyen sokszor gondoltam, hogy túl kemények a Jézusi szavak, hogy út a szószékről a prédikáció és kényelmetlen a pad, jobb lenne valahol máshol lenni. Könnyebb azoknak, akiket nem köt ennyi szabály. Jó volna, ha csak nekem lettek volna ilyen Jézusi beszédet elhagyni vágyó gondolataim. Ám mégis úgy gondolom sokan voltunk így. Ezért is választottam ezt az igét. Remélem a Szentlélek indíttatásából. Ahogy sokszor ismételttem magamban rájöttem, hogy ez a Péteri válasz minden élethelyzetünkben megáll és imádságunkká, bizonyágtételünkkel kell, hogy legyen. „*Uram, kihez mehetnénk?*” Mikor kérdéseink vannak, és persze mindig vannak! Mikor félelmeink vannak! Mikor nehéz döntés előtt állunk. Mikor elcsüggedünk, és úgy érezzük, nem bírjuk tovább. Mikor gyászunk van.

De az Úrhoz jövünk, mikor hálás a szívünk. Mikor keresztelni hozzuk gyermekünket. És még sorolhatnám tovább.

Péternek azonban nem csak ennyi a válasza: *„És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”* Kihez mehetnék máshoz? Nem mehetünk senki máshoz! Mert mindannyiunknak Őrá van szükségünk! Kellett, hogy megtapasztaljuk Jézusunk vezetését, szeretetét, hiszen ha nem így lenne most még ennyien sem lennénk itt. Ezt a szeretetet azonban tovább is kell adnunk. Megélve naponként imádságos szívvel. Gyermekként szüleink felé, szülőként, nagyszülőként gyermekeink, unokáik felé. Mert a hitet átörökíteni nem lehet, de a hívő életet eljűnk élni igen!

Kívánom, hogy erősödjék tovább hitünk ezzel a mai találkozóval is! Valljuk bátran e mai felpörgött világban az egyre inkább Istentől elforduló, a benne hívőket kinevető emberek felé, Pál apostol szavaival: *„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk kik megtartatunk, Istennek ereje!”*

Toldi Csaba főgondnok – 25 éve konfirmált

Konfirmáció a Rákospalota Óváros Református templomban 10 évvel ezelőtt

Az idei jubileumi 2014. május 26-i konfirmációs istentiszteleten (vidéki családi program miatt, amit nem lehetett lemondani) nagy bánatomra nem tudtam részt venni. Elkieseredve kerestem fel a tiszteletes asszonyt és tájékoztattam erről. – Ha majd olvassátok későbbi soraimat, megértitek miért lett volna fontos nekem megjelenni, és újra átélni az akkori eseményeket. Azonban abban a pillanatban felcsillant a szemem, mikor vigasztaló szavai mellett azt kérte tőlem, hogy cserébe írjak újságunkba arról, hogyan emlékszem vissza a 10 évvel ezelőtti, számomra meghatározó eseményre. Összeszedtem gondolataimat, amit papírra vettem és most megosztom Veletek is. Íme: Új korszak kezdődött az életemben. A Szentlélek kezdte megerősíteni bennem, ébredő hitemet. Hogyan is történt ez?

2003. évben kezdődött el, mikor Ákos fiam konfirmációs istentiszteletén azzal szembesültem, hogy nini, hát itt nemcsak fiatalok, hanem felnőttek is ülnek a frissen konfirmáltak között. Akkor, abban a pillanatban eldöntöttem, hogy jövőre, Emese lányommal szeretnék

együtt a konfirmáció során „hitre jutni.” Nagy örömmel töltött el, hogy régi adósságomat törleszthetem így, mivel gyermekkoromban ez nem történhetett meg velem. És az sem volt utolsó szempont, hogy arra gondoltam, drága Édesapámnak ez mit fog jelenteni, akinek, mint mélyen érző nagy reformátusnak el kellett hagynia imádott szülőföldjét, Erdélyt. Ekkor kezdtem először érezni, hogy „munkálkodik bennem a Szentlélek”.

A konfirmációs előkészítőn egészségi állapotom miatt nem tudtam részt venni (nagy térdműtét előtt álltam és a fájdalmak mellett nem igazán tudtam járni), de Emese szorgalmasan eljárta ezekre az előkészítő órákra, beszámolt az ott tanultakról, melyeket igyekeztem elraktározni. Ez alatt az időszak alatt éreztem, hogy egyre inkább „hitre jutok”. A konfirmációs vizsgára lányommal együtt készültünk fel. Eszembe jutottak a főiskolai-egyetemi vizsgákra való felkészülések, amikor sokkal jobban sikerült az a vizsga, amikor évfolyamtársaimmal együtt tanultunk. A 2004. évi Pünkösdi május utolsó hétvégéjére esett (azt hiszem, május 30-31-e volt). A szombati konfirmációs vizsga előtt ugyanúgy szorongtam, mint annak idején a főiskolai vizsgák előtt. A szívem tele volt örömmel, mert éreztem, hogy milyen sokan örülnek velem együtt, Édesapám, a Gyülekezet, Lelkipásztoraink élükön Sándor esperes úrral. Jó dolog olyan csapathoz csatlakozni, ahol az embert tár karokkal várják. A vizsga szépen lezajlott, Sándor esperes úrnak mindnyájan igyekeztünk megfelelni. Másnap volt Pünkösdi vasárnapja, mely szintén emlékezetes marad számomra és a többi konfirmáló társaimnak is, mert akkor éltük át az első olyan úrvacsorás istentiszteletet, ahol mi is ihattunk a borból, ehettünk a kenyérből, s a Gyülekezettel együtt elmondhattuk az Apostoli Hitvallást

*„Megtaláltak azok, akik engem nem is kerestek,
megjelentem azoknak, akik nem kérdezősködtek utánam!”*

(Róma 10,20.)

A mostani 2014. május 26-i jubileumi istentiszteleten Emese lányom részt vett, képviselve engem is. Érdeklődve hallgattam részletes beszámolóját. Csak annyit mondott a végén: „szép és emlékezetes volt, örülök, hogy ott lehettem”. Azt hiszem ebben a mondatban minden benne volt. Köszönöm, hogy küldtétek az emléklapot és a nevemet megemlítettétek, így egy kicsit úgy érzem, mintha én is ott lettem volna!

Testvéri szeretettel: **Bodóné Beus**

Tisztelt Gyülekezet!

Nagy örömömre szolgál, hogy ezen a szép vasárnapon nekem jutott az a megtisztelés, hogy felkértek a megszólalásra. Ez egyfajta visszajelzés is számomra, hogy az elmúlt években jó úton voltam.

5 évvel ezelőtt én is itt ültem az első sorban, figyeltem az istentiszteletre, de igazából azt sem tudtam, hogy mire kellene pontosan figyelni. Ez az 5 év számomra elég sok mindent tartalmazott, leginkább a hitben való megerősödést.

Sokan mikor konfirmálnak pontosan fel sem fogják, hogy mit vagy éppen miért csinálnak, csak lekonfirmálnak, mert illik és otthon azt mondták. Bevallom nálam is ez volt. Nem értettem miért kell, mire jó, de megcsináltam. Mint ahogy a szó is jelenti ez megerősítés, ami nem annyiból áll, hogy lekonfirmáltam és ennyi lelkileg, és hit szempontjából innentől nem kell semmit sem csinálni, csak várni a megváltásra és ennyi. Ez szerintem nem a hitben való megerősödésnek a végállomása, hanem a kezdete. Ezt egy 50 éve konfirmált jobban el tudná magyarázni, de most én is ezt mondom.

Konfirmálásom után 2 éven keresztül én például még mindig nem fogtam fel ennek az egésznek a lényegét, de nem is fordítottam megértésére túl sok időt csak tettem a dolgom, jártam templomba, ahogy mindenki, sőt úrvacsorázhattam is, de nem változott semmi. Azonban számomra körülbelül 3 és fél évvel ezelőtt következett be hitemben az úgynevezett páli fordulat, amikor megtapasztaltam azt, hogy ez az egész nem kötelezettség, nem úgy kell felfogni, hogy azért csinálom, mert kell, mert a szüleim ezt mondják, hanem azért mert jó dolog tudni, hogy Isten ott tevékenykedik benned minden egyes percben, és sosem vagy egyedül. Mert így van, csak vannak, akik ezt nem akarják elhinni vagy elfogadni, de még bennük is ott van. Azonban, mikor te ezt beismered magadnak és elhiszed, az csodás, főleg ha tudod, hogy Isten minden cselekedetednél ott van melletted és ügyel rád, s így rossz már nem történhet veled.

Nos, ez velem megtörtént, és 3 éve csak azon ügyködöm, hogy minél közelebb kerülhessek Istenhez, mert ha ezt teszem, az életem már nem fog kisiklani. Például én minden egyes reggel olvasom a Bibliát, mert az ad nekem útmutatást a napom során, mert ha döntés elé kerülök a nap folyamán, eszembe jut, hogy a Bibliában mit olvastam.

Másik nagy választásom az elmúlt idő során, hogy úgy döntöttem decemberben, hogy én nem szeretnék továbbtanulni, mert ha az Istenhez vezető úton is haladok, még nem tudom, hogy mi nekem ezen az úton a személyesen kiszabott feladatom, és minek erőlködjek, ha még nem

kaptam meg az „égő csipkebokromat”. Úgy érzem, majd tudni fogom idővel, hogy merre kell továbbtanulnom, addig is úgy határoztam, hogy ebben segítségre lehet nekem, ha egy évet külföldön családtól, ismerősöktől teljesen elzárva önkéntesként segíték másokon, hátrányos helyzetben lévő embereken. Bízom abban, hogy rajtuk keresztül szól hozzám Isten és mondja majd, hogy a továbbiakban mit is kell tennem. Ha esetleg nem is fogom ezt rögtön megtudni, én biztos vagyok abban, hogy a válaszhoz, a kérdésemhez közelebb leszek, és hitemre biztosan jó hatással lesz ez az egy külföldön eltöltött év.

Ez az én kis történetem, ami a konfirmációm óta történt velem és segített hitemnek megerősítésében. Elmondhatom, hogy még koránt sem vagyok utam végén, sőt épp hogy elkezdtem. Azt azonban biztosan tudom, hogy az utam során Valaki mindig velem van, és mindig lesz, Aki segít. Úgyhogy, akik most frissen konfirmálnak, ha nem is pont ilyen dolgokat kívánok, de mindenféleképpen hasonlóakat, hogy találják meg útjukat, hitükben erősödjenek tovább és ne gyengüljenek a konfirmáció után. 5 év elteltével lehet, hogy ők fognak itt állni és elmesélni, hogy is sikerült mindez nekik. Úgyhogy ezt kívánom nemcsak nekik, hanem minden egyes Testvéremnek. Sok sikert hozzá! Ne felejtsetek és higgyétek: egy Valaki mindig veletek, bennetek van, Aki felügyel rátok.

Tegez Ákos

Konfirmáció 2014.

Ebben az esztendőben, egyházközségünkben 14-en tesznek fogadalmat Isten és a gyülekezet színe előtt, az Úr Jézus Krisztusba vetett hitükről. Hosszú, olykor nehézkes, de mégis sok örömmel, megáldott felkészülési út van mögöttünk, amely során mindannyian gazdagabbak lettünk. Megtanultunk hit igazságokat, gyakoroltuk a be- és elfogadó szeretet fontosságát, közösségé formálódtunk, s szívünkbe véstük azt, hogy mindaz a sok-sok hallott ismeretanyag és átélt élmény nem csak tudássá, nem csak pillanatnyi érzéssé kell, hogy váljon életünkben, hanem élő valósággá. Együtt fohászokodunk a mi Urunkhoz, hogy Szentlelkének erejével munkálja ki bennünk a gyümölcsstermő életet, az Ő dicsőségére!

Az alábbiakban a konfirmálók bemutatkozásait olvashatják:

Hangay Csenge Zsófia: 19 éves vagyok, és jelenleg egy idegenvezető képzésen tanulok. Ennek elvégzése után mindenképpen egyetemre szeretnék menni, az viszont még nem biztos, hova. Nagy álmom teljesülne, ha felvennének a Képzőművészeti Egyetemre, mert élvezettel festek és rajzolok. Nagypám ösztönzésére kezdtem el a konfirmációs felkészítést, és köszönöm neki, hogy elindított ezen az úton.

Mendel Dániel vagyok, 1985. 10. 16-án születtem Budapest 11. kerületében. A X. kerületben kereszteltek meg. Az általános iskolában jártam hittanra, valamint gitárórákra az Ihász utcai templomba. Ezután sokfelé megfordultam, de a gondviselésnek hála 3 éve újból stabilnak mondható az életem, melynek egyik csúcspontja idén augusztusban következik be. Szabadidőmben szeretem a természet szépségét lehetőség szerint vízparton élvezni ...

Tóth Bernadett vagyok. Budapesten születtem 1988. 01. 05-én. Újpesten élek, igazából minden ideköt és ezen nem is szeretnék változtatni. A Szigeti József utcai Általános Iskolába jártam, majd ezután, a Berzeviczy Gergely Közgazdasági és Két Tanítási Nyelvű Külkereskedelmi Szakközépiskolában folytattam tanulmányaimat, ahol 2008-ban még elvégeztem egy 2 éves OKJ-s képzést is. 2008 októbere óta dolgozom az OTP Banknál. Itt ismertem meg jelenlegi páromat, akivel közel 3 éve vagyunk együtt, és most augusztusban lesz az esküvőnk itt, a Rákospalota-Óvárosi Református Templomban.

Tóth Ferenc vagyok, 1952. 08. 18-án születtem Újpesten. Rákospalotán az Arany János utcai Református Templomban lettem megkeresztelve. Rákospalotán nőttem fel, itt jártam Általános iskolába (Czabán és Bocskai). Középiskolai tanulmányaimat befejezve az Újpesti Közért Vállalatnál évtizedekig dolgoztam, mint boltvezető. Már Újpesten laktam, de még mindig Rákospalotán dolgoztam. Majd 20 évig voltam a Hubay Jenő téri Hús- Hentesáru Üzlet vezetője.

Családalapítás után egy fiam és két lányom született. Három unokám van, közülük ketten (Szabó Dominik és Szabó Eliza) itt a Rákospalota-Óvárosi Templomban lettek megkeresztelve.

Boldog életet tudhatok magamnak, és miután a családdal együtt járunk konfirmációra, és augusztusban Bernadett lányomnak itt lesz az esküvője, még inkább beteljesült a családi boldogság és szeretet.

Reményi Anna vagyok. 2012-ben hármás gyász sodort le addigi kényelmes életutamról. Szüleim révén ismertem Istent, de e tragédiásorozat miatt hátat fordítottam neki. Egyedül, az Úr támasza és vigasza nélkül természetesen összeomlottam, nem tudtam feldolgozni a velünk történeteket. De Ő nem mondott le rólam: apró jelekkel, csodákkal mutatta nekem a helyes utat. Nagy sokára megértettem, hogy Ő kopogtat kitartóan a szívemen. Konfirmálásommal szeretném megmutatni Neki, hogy hívását elfogadtam. Hálát adok, hogy segítő kezet nyújtott akkor, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Hiszem, hogy bárkinek támasza és segítsége Ő a bajban, aki elfogadja.

Gyermekek:

Paréj Gábornak hívnak, augusztusban leszek 14 éves. Már 4 éve vagyok ennek a gyülekezetnek a tagja. Solton kereszteltek meg, és ott jártam először templomba. Apukám Solton is presbiter volt, és most a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség presbitere. Az óvoda, amibe jártam református volt, és most egy református iskolába járok, a Benkő István Református Általános Iskola és Gimnáziumba. Szabadidőmben karatézom és a Szilas Táncegyüttesben táncolok. Idén már ötödszörré megyek a szemesi táborba. Rengeteg szép élményem fűződik ahhoz a helyhez, mint az angyal-bárány játék és a pénteki tábortűz. Számomra fontos a konfirmáció, mert szeretnék hivatalosan is a gyülekezet tagja lenni. Nagyon várom a szerdai ifis hittanokat is.

Tóth Ágostonnak hívnak, 14 éves vagyok. Van két húgom. Szeretem az állatokat. Van egy zöld fűsiklóm, egy kutyánk, három macskánk, és volt egy teknősöm, akit nagyjából egy hónapja nem találunk sehol. A kedvenc bibliai történetem a Noé bárkája, amikor Noé feltereli az állatokat a bárkájára és megmenti őket az özönvíztől. A kedvenc dalom a vallásos énekek közül az El Shaddai, amit Trencsényi Laci bácsitól tanultam, akihez kisebb koromban jártam hittanra. Lelkesen jártam Kati néni konfirmációs előkészítő foglalkozásaira, ahova mindig rollerrel gurultam el. Szeretem az előkészítő órákat, mert sok új barátot is szereztem.

Porcsalmy Eszternek hívnak, 13 éves vagyok. Itt születtem Rákospalotán, dédszüleim házában. Van két nálam idősebb testvérem: egy bátyám és egy nővérem. A Deák téri Evangélikus Gimnáziumba járok iskolába. Nagyon régóta balettozom és zongorázom. Szeretem az állatokat, főleg a kutyákat és a rágsálókat. (No persze leginkább csak a hörsögöt.) Kedvenc bibliai történetem a magvető története, mivel az jól tükrözi a valóságot és könnyen érthető.

Fűzéry Blanka vagyok, 14 éves. Rákospalotán lakunk, de Újpestre járok iskolába a Károlyi István 12 évfolyamos Gimnáziumba. Óvodás korom óta járok a gyülekezetbe. Szabadidőmben szeretek olvasni, rajzolni és a barátaimmal lenni. Szeretek sportolni és 5 éve fuvolázom, nagyon kedvelem a zenét. Szeretek ebbe a templomba járni, mert sok barátom van itt és szeretem hallgatni, ahogy Kati néni elmondja a Bibliai történeteket. A kedvenc Bibliai történetem a teremtés.

Kalvach Áron vagyok, 16 éves. Rákospalotán lakom. 4-en vagyunk testvérek: egy nővérem, egy húgom egy öcsém van. Első éves tanuló vagyok a Kövessi Erzsébet Baptista Szakiskola, Szakközépiskola és Gimnázium gimnáziumi tagozatán. Hobbijaim: szeretek lovagolni, evezni, rövid távon túrázni, dobolni és elkezdtem gitárt tanulni. Életem során szeretnék fogyatékkal élő emberekkel foglalkozni, rajtuk segíteni. A Bibliában az egyik kedvenc történetem: A teremtés története azért, mert megteremtett Isten a világot, minket (embereket), növényeket, állatokat. Azért fontos nekem a konfirmálás, mert ezáltal közelebb jutok Istenhez.

Perjés Bernadett Piroska vagyok. Anyukám neve: Bokola Imola. Apukám neve: Perjés Zoltán. A kedvenc időtöltéseim a zenehallgatás, számítógépezés. Sokszor szoktam a barátnőimmal találkozni, sokat beszélgetünk és néha biciklizünk is. A konfirmáció sokat jelent nekem egyfajta megszilárdítás a hitemben. Több mint 2 éve állok kapcsolatban Istennel, és ez olyasfajta erőt ad, ami segít a mindennapok terheiben és az életben. Próbálok úgy élni, ahogy az ő szabályai mondják, de mivel ember vagyok, ez néha nem sikerül. Hálás vagyok azért, hogy meg tud bocsátani nekem. Isten a mi urunk és ez nekem mindennél többet ér. (bátyám segítségével írtam e sorokat... ☺)

Ábri Károly vagyok, november 30-án leszek 14 éves. A Dózsa György Gimnázium és Táncművészeti Szakközépiskolába járok a 7.a osztályba. Szeretek sportolni, a legjobban az úszást, futást, amerikai focit és a biciklizést szeretem, de kosarazni is imádok. A vasárnaponkénti templomba járás meghatározza az életemet, de sajnos nem mindig tudok istentiszteletre jönni. Zenélni is tanulok már 4 éve a Hubay Jenő zeneiskolába. 3 évig furulyáztam és 4. éve fagottozok. A Hubay Jenő ifjúsági fúvós zenekarban vagyok első fagottos. Szép nagy családom van és nagyon szeretjük egymást. Apai nagymamám (mamám) 81 éves, anyai nagypapám (pesti papám) 75, anyai nagymamám (Emi néni) 66 éves. Apukám (apuci) 57, anyukám (anyuci) pedig 53 éves. A nővérem (Marcsi) 32 éves, tőle már három unokatestvérem is van (Ancsa, Lacika, Bendi). A bátyám (Lacika) 30, és a fiatalabbik bátyám (Boldika) 26 esztendősek. Keresztapám (keresztapu) szintén 53, az unokabátyám (Bandika) 27 éves. Van egy nem vér szerinti Keresztanyukám, aki apukámnak volt 6 évig osztálytársa, ő Keresztanyu, aki szintén 57 éves. Az unokanővérem (Nóri) 25 éves, Katinkával, Lacika feleségével együtt. Van két kutyám (Nola és Szeder), három macskám (Micó, Cicó és Azúr), és volt két nyulam (Róka és Réka). Idén fogok konfirmálni ebbe a szép, nagy református templomba.

Csánki Noémi Csengének hívnak. 2000. március 27-én születtem. A Károly Róbert Általános Iskolába járok. Édesanyám Sipos Ildikó, édesapám Csánki István, bátyám Csánki Norbert. Kedvenc bibliai történetem József története, mert amikor először jöttem hittanra ezt a történetet hallottam.

Jakus Márton vagyok, anyukámmal élek együtt. Kedvenc hobbim a képernyőnézés. Kedvenc bibliai történetem a Tízparancsolat és az özönvíz története. Az Árpád úti Általános Iskolába járok, s a Bajza Gimnáziumba szeretnék menni. Angolból vagyok a legrosszabb, s irodalomból a legjobb. A Krisztussal való megismerkedés a fő célom itt a konfirmációs órákon.

*„A békeséges tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja néktek,
hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt*

Krisztus Jézus szerint:

*hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent
és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját.”*

(Róma 15,6)

Ígéret

Sosem voltam vidám gyerek. Így visszanezve az Istentől kapott talentumok között van két olyan, ami számomra nem negatív, inkább úgy gondolok rájuk, hogy ezzel nekem feladatomban van. Ez a két talentum: az aggodás és a várakozás. Ha az abc betűit nézzük, akkor mondhatjuk, hogy alfa és ómega, a kezdet és a vég. Az én lelkem alfája és ómegája.

Aggodás.

Kiskorom óta aggodok mindenért. Aggodtam és vártam, aggodom és várok. Aggodtam, és aggodom a családomért, a házi állataimért, a barátokért, a betegekért, mindenért, ami életem során megérint. Aggodás otthon, az iskolában, az óvodában, a munkahelyen. A templomban. A lelkemben.

Már nem emlékszem, mikor voltam először templomban, de mindig aggodtam. Aggodtam, ha késtem, ha beteg voltam, mert úgy véltem lemaradok Sanyi bácsi emlékeiről, „meséiről”, Istenről való megnyilatkozásairól.

Egy évvel hamarabb konfirmáltam, és ezért is aggodtam. Aggodtam, hogy azok, akik szeretnek, felkészítettek, ne csalódjanak bennem, hogy mindaz, amit tanítottak nekem, ne vesszen kárba, és az Úr Isten is elfogadja azt a kis lelket, aki még ma sem találja igazán magát. Nagy aggodalom volt a szívemben, hogy én akkor, abban a pillanatban is képes vagyok e tiszta szívemből, őszintén felelősséget vállalni a

kimondott szavaimért, hitemért, Istenért. Aggódtam a körülöttem levőkért, hogy egy hívő gyerekkel élnek együtt. Aggódtam Istenért is, hogy megérdemlem e egyáltalán, hogy én is az ő juha szeretnék lenni, hogy a templomban állhatok-e az úrasztala előtt, imádkozhatom-e öhozzá, és testét-vérét magamhoz e vehetem.

A mai napig ítéletként élem meg az Úrvacsorát ... Megbánom bűneimet, és késznek érzem magam, ahogy énekelve az úrasztalához megyek, de hiába vár rám 365 Ne félj! felszólítás a Bibliában, én mégis félek. Aggódom.

Ezekben a percekben is aggódom, amikor ezeket a sorokat írom le, hogy az, aki majd elolvassa, mit olvas ki belőle. Nem visszaigazolást szeretnék, hogy jól írtam – mert nem ez fontos –, hanem azt szeretném tudni, hogy aki olvassa, annak mit jelent, mit kap belőle a saját életére.

Az irodalom számos művében olvasható, hogy az ember gyarló és esendő. Az a keskeny út nagyon szép, de nagyon nehéz választás is. Számomra egy életre szóló hivatást is jelent. Az én lelki szótáramban szinte ugyanazt jelenti, mint ahogy anyaként, apaként szerepet vállalunk egy gyermek életében. A keskeny úton nem csak én vagyok, hanem a körülöttem élők is. Az életemmel, hitemmel hirdetem Istent, és ez látható a nap minden percében, az élet minden területén.

Várakozás.

Már gyermekként elkísért. Várni. Várni az iskolát, a testvért a katonaságból; várni, hogy meggyógyuljon az, aki beteg, várni azt, aki messze van, lélekben, imában vigyázni rá, várni az időt, hogy begyógyuljanak a lelki sebek, várni a találkozásokat, a fontos eseményeket. Várni arra, hogy kész legyek hitben, hogy tisztán léphessek az úrasztala elé, várni a gyermekeim hitének gyümölcsét.

Az ünnepekben újra megjelennek ezek az érzések. Aggódni és várni, hogy az ünnep azt adja, amire igazán vágyunk. Kívülről: minden kész legyen az ünnep várására, az emberek örömeire. Belülről: tudjak úgy várni és örülni annak, amit az ünnep ad nekem. És, ha tényleg figyelünk, mindig ad. Csak készen kell rá lenni, hogy be tudjuk fogadni, meg tudjuk érteni azt, amit kapunk, amit nekünk szán az ünnep.

„*Áron is vegyük, meg az alkalmat!*” (Efézus 5,16) – figyelmeztet az Ige. Ez nem mindig sikerül, de ha ott vagyok, és hallom az éneket, az ígét, az imádkozásban lévő csendet, a befelé fordulást, akkor mindig kapok valamit.

Egy-egy szó, egy gondolat, egy mosoly, egy beszélgetés, egy erőteljes lelki kézfogás. Számomra mindezek sokat jelentenek. Együtt, és külön is. Minden attól függ, hogy mi engedjük-e azt, hogy ezeket megkapjuk, megkaphassuk.

Ünnepek után és előtt vagyunk. Engedjük, hogy kicsit befelé fordulhassunk ebben a rohanó világban, és Isten ígéretére tudjunk figyelni. Engedjük, hogy amit nekünk üzen, az megérkezessen hozzánk, és szívünk minden szeretetével érezzük, hogy a Hit, Remény és Szeretet ígérete sosem múlik el. „Szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket!” (1János 4,19) Egy dalt dúdolok napok óta, amit a balatonszemesi hittantáborban sokat énekelünk a gyerekekkel:

*Jézus szívedbe lát! Mi az, mit ott talál?
Mi az, mit benne, benne ott talál?
Jézus szemedbe néz! Mi az, mi benned él?
Mi az, mi benned, benned, benned él?
Jézus az útra néz! Nézi, hogy merre mész!
Nézi, hogy merre, merre, merre mész!
Jézus fogja kezéd! Segít és megy veled!
Segít és együtt, együtt megy veled!*

Engedjük, hogy velünk legyen az Úr, és fogja kezünk, életünk minden útján!
Szücs Erzsébet

Gyülekezeti kirándulás 2014. május 16-18.

Ölelkező emlékek

Amikor május 16-án, **pénteken** reggel 4 órakor belepillantottam a bibliaolvasó kalauz napi igéjébe (Jób 37,1-13), és közben hallottam kint az eső vigasztalan szaporázását, tudtam, hogy kirándulásunk útravalóját olvasom: „Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!” S ezzel végtelen öröm és nyugalom költözött a szívembe, mert tudtam, biztosak lehetünk az Úr oltalmában.

Égi áldásból nem is volt hiány egész nap, hiszen szüntelenül zuhogott az eső, hidegen fújt a szél. Kitartó csapatunk azonban hol elszántan, hol megadóan dacolt az elemekkel. Pannonhalmán – az apátság védelmében – még könnyebb dolgunk volt, de a Fertő-Hansági Nemzeti Parkban tervezett szabadtéri programot már egy kissé át kellett szervezni: a

bizonyára kivételes élményt nyújtó hajókirándulás helyett egy ritkaságnak számító műemléket látogattunk meg pont a határvonalon: egy Kr. u. 2-3. századból teljes épségben fennmaradt Mithrász-szentélyt. Ennek a szó szoros értelmében igazgyöngyként tündöklő emlékhelynek a fennmaradását épp történelmünk egyik legcudarabb időszakának köszönhetjük: a vasfüggöny korszakának, amely szigorú záraival ezt a barlangot is őrizte.

A délután második részének időjárásai viszontagságait Sopron páratlan szépségű műemlékeivel szeretttük volna feledtetni. Ennek érdekében kedves „kis vonatos” útikalauzunk igyekezett mindent megtenni, ám a hideg, huzatos járműveken csak kitartó, önvigasztaló jókedvünk tudott meleg hangulatot varázsolni. Ezután vert seregként futottunk a menedéket nyújtó tűztoronyba, ahol remek felkészültségű, vidámsággal megáldott idegenvezetőnk szabadtéri séta helyett egy makett és diavetítés segítségével varázsolta körénk a város történelmét és nevezetességeit. Lélekben egész utunk alatt magunk között éreztük Székely Pista bácsit, aki biztosan sok szép verssel színesítette volna élményeinket.

Szombat reggel a nemzeti park ölén, a természeti környezetbe simuló szállásunkon vidám madárcsicsergésre és oszladozó felhők látványára ébredtünk. Csoportunk egyik fele a hegykői termál fürdőben keresett felüdülést, míg társaságunk másik része a László majorban csodálta meg egy lelkes, tiszta szívű, fiatal vezető segítségével a régi magyar gazdálkodás eszközeit és az ősi, rideg tartású állatfajokat. Délutánunk két csodálatos élménnyel is gazdagodott: Nagycenken meglátogattuk a Széchényi család – elsősorban Széchényi István – életét és munkásságát bemutató kiállítást a családi kastélyban, majd tiszteletünket tettük a család mauzóleumában is. Felemelő élményt jelentett történelmünk és tudományos életünk nagyjai által belemerítkezni közelmúltunk e fényes – a reformkortól az első világháborúig tartó – korszakába.

Ezután – a remek szervezésnek köszönhetően – még arra is jutott időnk, hogy Fertődön meglátogassuk az alig két éve felújított csodálatos Eszterházy-kastélyt. Mindnyájunkat lenyűgözött a visszavarázsolta múlt eme ékköve, melynek minden részlete kulturális emlékek felelevenítésével üzent. S ha belegondolunk, hogy a királyi Magyarország második leggazdagabb családja hetven kastéllyal rendelkezett az ország területén – többségében kisebb falvakban,

amelyek azonban akkor jelentős birtokközpontoknak számítottak –, s hogy az egész nemesség országszerte hány ilyen gazdasági-kulturális központot birtokolt, akkor nyilvánvalóvá válik ezek erős társadalmi-gazdasági szervező, fejlesztő képessége és jelentősége.

Vasárnap reggel korán felkerekedtünk az egyre szebbnek ígérkező időben, hogy odaérjünk Mosonmagyaróvárra a délelőtti istentiszteletre. Gyönyörű fafaragásaival várt ránk a templom és a kedves-agilis lelkésznő, aki nagyszerű áttekintést nyújtott a környék reformátusságának történetéről. A gyülekezet kedves invitálására egy jó hangulatú, ízletes ebéden is részt vettünk. Délután – a lelkésznő vezetésével – még tudtunk néhány órát szánni városnézésre, és az 1956-os események következtében mártírhalált halt református lelkész, Gulyás Lajos emlékhelyének felkeresésére. A legmegrendítőbb élményt kétség kívül az 1956-os sortűz körülményeinek megismerése és az áldozatok emléke előtt való tisztelgés jelentette. Mire Lébénybe, az ország második legnagyobb Árpád-kori templomába értünk, már vidáman simogatott bennünket a napsugár. A szépen felújított épület méltón őrzi a történelmi emlékeket, s oltalmat adva várja az oda érkező zarándokokat is.

Hazafelé indulva két alkalommal is csodálatos szivárvány – az Úr ígéretének koronája – kísérte utunkat. Búcsúzóul a távolban feltűnt a pannonhalmi apátság fényben fürdő épületegyüttese is. Számomra ez a búcsú többet is jelentett, hiszen egy rég volt szerelem őrzője évtizedek óta e falak között éli Istennek szentelt életét. Mire úti élményeink foglalatoként Kati lelkésznőtől elhangzottak a napi igéink sorába tartozó 23. zsoltár sorai, mindnyájan tudtuk, hogy az áldás utunk kezdetétől fogva kísért bennünket, mert *„Bizony jószágod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.”*

Völgyi Zsuzsanna

Gondolatok Lébényben

„Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt.28.20)
Úgy 35 évvel ezelőtt a Műegyetem építész karán egy építészettörténet órán lenyűgöző előadást hallottunk Dr. Sódor Alajos tanár úrtól a középkori üvegablakokról. A tanár úr mindig nagyon erősen dadogott, de ez a téma annyira lelkesítette, hogy másfél órán át folyamatosan, nagy tüzzel beszélt.

Nemcsak az üvegablakokról volt szó, hanem a román templom teljes tér-élményéről is. Arról, hogyan segítette ez az embereket abban, ami a miséken ma is mindig elhangzik, (kár, hogy nálunk nem): Emeljük fel szívünket – Felemeltük az Úrhoz. Tulajdonképpen arról, vagy arról is beszélt: hogyan élhette át a középkor embere az Istennel való kapcsolatát. A mai, tudatosan tervezett díszkivilágítás helyett gyenge fényű gyertyák voltak, a szélső hajók félhomálya kizárta a külső teret. A főhajó felső ablakain bejövő napfény „felizzik” a színes üvegablakokon, és szerteszét bomlik a mai csupasz falak helyett bibliai képekkel festett templombelsőn, a „népek Bibliáján”, hiszen írni-olvasni csak az egészen kiváltságosak tudtak. Sok helyen még orgona nélkül szólt a szerzetesek gregorián éneke –latinul, és a mise is latinul. És mindez mégis kikapcsolta az embert a hétköznapi életből, és nyitottabbá tette arra, hogy szívvel, lélekkel megérezzen, megértsen valamit abból a csodából, hogy Isten közel jött az emberhez, hogy Krisztus „minden nap”-ja rájuk is vonatkozik.

„Ha okosságodra és iparkodásodra jobban támaszkodol, mint Krisztus Jézus magához hódító szeretetére, nem igen, vagy csak későn leszel Istentől megvilágosított emberré, mert Isten azt kívánja, hogy neki teljesen alá vessük magunkat és okoskodásunk szűk körén a lángoló szeretet szárnyain felülemelkedjünk.” (*Kempis Tamás: Krisztus követése, 1418 körül*)

Hiszem, hogy akkor, azoknak az embereknek is ugyanolyan gazdagon áradt az Isten kegyelme, szeretete, mint ma, és hiszem, hogy amit egymás és az idegenvezetőnk arcán láttunk amikor Csenge orgonált, az ugyanebből az időtlen forrásból fakad, mert „**Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.**” (*Zsid. 13.8*)

Porcsalmy Zoltán

NOÉ AUTÓBUSZA

A bibliai özönvíz idején élők negyven napig, a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezet Fertő-tó környéki kiránduláson résztvevő tagjai szerencsére csak három napig szembesültek az esővel, de ez nem befolyásolta a jó hangulatunkat. A kiránduláshoz rendelt autóbusz végig olyan biztos menedéket nyújtott a számunkra, mint egykoron Noé bárkája az utasai részére. A változó intenzitású eső és szél megnehezítette Magyarország történelmi jelentőségű és látnivalókban bővelkedő helyszíneinek, a Pannonhalmi Bencés Főapátságának,

Fertőrákosnak és Sopronnak – amelyet a leghűségesebb magyar városnak és az ország nyugati kapujának is aposztrofálnak – megtekintését, de ezek a gátló tényezők sem szegték kedvünket, mert a látottak és hallottak révén rövid történelmi időutazások részesei lehettünk. Mind a Pannonhalmi Bencés Főapátság, mind az említett két település életében jelentős szerepet játszott a hűség, a kitartás és az összefogás. A csapatunk összetartozása is példaértékű volt, hiszen nem felejtettük el törzsútitársunkat Székely Pista bácsit sem, akinek jelenléte és versei is nagyon hiányoztak az utunk során, és akinek mindannyian mielőbbi gyógyulást kívánunk.

Az összefogás eredményeként sikerült – célállomásunkat – a Fertő-Hanság Nemzeti Parkot világörökségi területnek minősíttetni. A felterjesztést Magyarország és Ausztria közösen kezdeményezte, és a tájegység kezelését és védelmét nem az államhatárok, hanem a táj természetes határai szabják meg.

A jól megérdemelt pihenés után a második nap délelőttjén a csapatunk kettévált, mint Mózes előtt a Vörös-tenger. A fürdőzni vágyók a hegykői termálfürdő gyógyvizeinek jótékony hatásait élvezhették, míg a többiek a sarródi tájházat, és a László majort tekintették meg, ahol őshonos állatfajokat (szürke marha, házi bivaly, racka juh, cikta juh, tejelő cigája mangalica stb.) láthattak testközelből. A délutáni program már közös volt, de az összefogás motívuma a továbbiakban is jelen volt. Istennek hála ekkor már az időjárás is kegyeibe fogadott bennünket, és zavartalanul tekinthettünk meg magyar főúri kastélyokat Nagycenken és Fertődön. A nagycenki Széchenyi-kastély a „legnagyobb magyar” gróf Széchenyi István birtokossága idején kapta meg a mai arculatát. Az épület jelenleg is otthon ad a Széchenyi István Emlékmúzeumnak, ahol a Széchenyi család története tekinthető meg, kiemelve kitűnő közéleti és államférfi életútját és munkásságát. A nemzeti összefogás eredményeként megvalósultak gróf Széchenyi István tervei, álmai (pl: vasúti és vízi-közlekedés), amelyeknek köszönhetően a magyar ipar, és ezáltal a magyar társadalom is rohamos fejlődésnek indult. A kiállítást és a családi mauzóleumot látva többekben is megfogalmazódott, hogy bizony manapság is elkélne hazánkban egy hasonló elhivatottságú, nagy formátumú közéleti személyiség, aki tevékenységével és szellemiségével inspirálóan hatna társadalmunkra. Ezt követően Fertődre utaztunk, ahol az Esterházy család káprázatos palotáját néztük

meg kívülről-belülről, helyi idegenvezető segítségével. Az épületegyüttest méltán nevezik a „magyar Versailles”-nek, mivel kivételes pompájával és gyönyörű (több hektáros) kertjével kiemelkedik a környezetéből és lenyűgözi látogatóit. Szerencsére a kastélyt állami és európai uniós támogatással folyamatosan újíttják fel, így remélhetőleg az utókor számára is régi fényében fog fennmaradni.

A kirándulásunk harmadik napjára újra eleredt az égi áldás, de mi a reggelit követően jó hangulatban indultunk el a vasárnapi istentisztelet színhelyére Mosonmagyaróvárra, az ottani Református Gyülekezethez, és közösen adtunk hálát az Úrnak. Az istentisztelet során a vendéglátóinknak röviden bemutattuk a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezetet, és egy kis műsorral (a jelenlévő énekkar szolgálatával és Fábián Emma fuvolaszólójával) viszonztuk a kedves meghívást és fogadtatást. Vendéglátóink bőséges ebédre is meghívtak bennünket, sőt még süteményt is csomagoltak, amelyet a délután folyamán jó ízűen fogyasztottunk el Lébényben, a Szent Jakab Római Katolikus Árpád-kori templom tövében.

Az időjárás az utolsó napi programot egy kissé átírta, de a közösen átélt események még akkor is meghatározónak minősültek, ha a kirándulás során az időjárási körülmények még jó indulattal sem voltak ideálisnak mondhatónak. A gyülekezet tagjai Isten kegyelmét végig érezve élték át az utazás csodálatos, felejthetetlen élményeit, és értek épségben haza.

Utóirat: Sajnos az elmúlt napokban itthon és a környező országokban is jelentős károkat okozott az árvíz. Ahogyan bennünket segített az Úr az utazásunk során „Noé autóbusza” segítségével úgy kérem, hogy a magunk módján mi is nyújtsunk támogatást – akár adományok útján is – a bajban lévő rászorulóknak.

Kalmár Tibor

„Dalt zengjétek az Úrnak!” Énekkarunk

5 évvel ezelőtt, 2009 januárjában történt egy olyan emlékezetes mozzanat az életemben, ami a Rákospalota-Óvárosi Református Templomunkhoz kapcsolódik, amely a mai napig is meghatározó az életemben, és remélem sokáig az is marad. Ekkor csatlakoztam a Gyülekezet énekkarához. Gyülekezetünk tagjának lenni nagyon jó, sok kedves embert ismertem meg és lettem egy jó közösség tagja, de az énekkar számomra a hab a tortán. Hogy miért? Mert így kaptam egy családot is, mivel abban én kicsit szűkölködöm (testvérem nincs, a rokonaim vidéken, külföldön laknak). Érdeklődünk egymás iránt, tudunk egymás örömeiről, bánatairól, együtt érzünk, készülünk a közös szolgálatra. Próbákra járunk, igyekszünk minél gyorsabban megtanulni az új énekeket, odafigyelni karvezetőink Porcsalmy Balázs, Balog Csenge, jelenleg Gémesi Boglárka instrukcióira. Sajnos csak hetente egyszer, mert bizony sokan még aktívan dolgozunk, háziasszonyok vagyunk. Nemsokára nyári szünet lesz az énekkarban is, de igyekszünk tartani a kapcsolatot továbbra is. Nekem nagyon fognak hiányozni a próbák, szerintem a többieknek is, de a nyár hamar el fog szaladni (azért csak élvezzük ki minden pillanatát!)

Kedves énekelni szerető Gyülekezeti Testvéreim! Gyertek Ti is és csatlakozzatok hozzánk, de nem baj, ha egy barátot is magaddal hozol!

Testvéri szeretettel: **Bodóné Beus**

2014. pünkösdjéig búcsút vettünk:

Forgács Istvánné Molnár Julianna,
Molnár Jánosné Pietrár Gizella,
Szekeres Ferenc,
Varga Ferencné Csizmadia Viola,
Czintos Kelemen testvéreinktől.

Isten Szentlelke legyen az itt maradók vigasztalója és bátorítója! „*Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.*” (Zsolt.147,3)

2014. pünkösdjéig megkereszteltük:

Gondos Soma - Gondos Tibor ref. és Király Mária ref.;
Faragó Eszter - Faragó Norbert róm.kat. és Krasszer Petra ref.;
Keresztes Zsófia - Keresztes Szabolcs ref. és Valentin Szilvia róm.kat.;
Csapó Anabella - Csapó Harold Gábor adv. és Szilvássy Annamária ref. szülők gyermekét.

Isten adjon mindenkori erőt a szülők, keresztszülők fogadalmának teljesítéséhez! „*A mindenható Isten pedig áldjon meg.*” (1Mózes 28,31)

Hirdetések

- Szeretettel hirdetjük a Testvéreknek, hogy 2014. június 15-én 10 órakor **tanévzáró istentisztelet** tartunk a templomban! Szeretettel hívjuk a hittanos gyermekeket családtagjaikkal együtt!
- Hagyományos **családi délutánunkat**, június 15-én 15 órától tartjuk a Kossuth. u. 10 szám alatt. Bográcsozni vágyó családok jelentkezését várjuk! Süteményt, gyümölcsöt szívesen fogadunk!
- Tájékoztatjuk a Testvéreket, hogy az **egyházfenntartói járulékot** befizethetik a kiírt időben a lelkészi hivatalban, valamint a vasárnapi istentiszteletek előtt. Köszönjük!
- Megújult az **iratterjesztés!** Ajándékkönyvek, hitmélyítő-, ifjúsági-, felnőtt és gyermekkönyvek széles választékát találhatjátok!
- Szeretettel várjuk gyülekezetünk Tagjaitól az újsággal kapcsolatos **észrevételeiket**, cikkeiket, gondolataikat, verseiket, azaz mindent, ami építőleg hat további munkánkra és segít tartalmassá tenni Hírmondónkat. Köszönjük!

A pünkösdi ünnepkör

Áldozócsütörtök

A húsvétot követő negyvenedik nap áldozócsütörtök, Krisztus mennybemenetelének napja. Neve onnan ered, hogy az évi egyszeri áldozás határidejéül az egyház ezt a napot szabta. Sok helyen ez a gyerekek elsőáldozásának napja is.

Mit ünneplünk Pünkösdkor?

Pünkösöd a húsvétot követő ötvenedik nap, mozgó ünnep, neve a görög pentekosztész 'ötvenedik' szóból ered. Eredetileg a zsidó nép ünnepe, előbb a befejezett aratást, később pedig a Sínai-hegyi törvényhozást (ekkor kapta Mózes Istentől a törvényeket kőtáblákon) ünnepelték a Pészah szombatját követő ötvenedik napon Sabouthkor. A keresztény egyházi ünnep története a következő: Krisztus mennybemenetele után, az ötvenedik napon az apostolok összegyűltek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra.

"És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniuk." (ApCsel 2:1-4) Ekkor Péter prédikálni kezdett, beszédére sokan figyeltek, követték, megalakultak az első keresztény gyülekezetek. Pünkösöd tehát az egyház születésnapja is.

Szenháromság vasárnapja

A pünkösöd utáni vasárnap a Szenháromság ünnepe. Kultusza a barokk korból ered, a pestisjárványok idején szerte Európában emeltek ún. pestis oszlopokat, melyeket a Szenháromság szimbolikus képi megjelenítésével díszítették. Bizonyos vélekedések szerint a parasztházak napsugarashomlokzatain is a Szenháromság ábrázolása köszön vissza.

ÁLDOTT PÜNKÖSDI ÜNNEPET KÍVÁNUNK!

Óvárosi Hírmondó

Cím: 1151 Budapest, Kossuth u. 1.

Telefon: 06/1-307-7082

Email: rp-ovaros@bpezsak.hu

Bankszámla: 12100011-10044582

Hivatali órák:

Hétfő és szerda: 9-14 óra

Kedd és csütörtök: 14-17 óra

Kiadja:

a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség

PÜNKÖSD UTÁN

Pünkösd előtt - sóvárgás titkos mélye.

Pünkösd előtt - ígéreték zenéje.

Pünkösd előtt - esedezés, esengés.

Pünkösd előtt - halk hajnali derengés.

Pünkösd előtt - szent vágyak mozdulása.

Pünkösd előtt - koldusszív tárulása.

Csendesen várni - várni, hinni, kérni!

Aztán - boldog pünkösd utánba érni!

S pünkösd után - szent égi erőt-vetten,

pünkösd után - Lélekkel telítetten,

pünkösd után - bátor tanúvá lenni,

pünkösd után - szolgálni, égni, tenni,

pünkösd után - régít kárnak ítélni,

Krisztusnak élni és másoknak élni,

minden mennyei kincset elfogadni,

és pünkösd után - adni, adni, adni!

Túrmezei Erzsébet